

## Jesenski dihi.

(Speval *Silvin Sardenko*.)

### VII.

Kaj je s tabo, kaj,  
misel jadrna?  
Vsa vznemirjena  
ploveš mi nazaj,  
ploveš iz daljav.  
Jaz sem te poslal:  
moji materi  
sporočit pozdrav.

Ali ni ji smeh  
velih lic razgrel;  
ali si solze  
pila v nje očeh? . . .  
Le povej, povej:  
kaj te žalosti,  
le nasloni se  
k skrbni duši tej;

kakor se na list  
nagne rosen cvet  
in čez kratek čas  
dvigne spet se čist . . .  
Le povej, povej:  
kaj te žalosti,  
nagni, nagni se  
k skrbni duši tej . . .

### VIII.

Moji lopi  
listi vsihajo,  
skozi lopo  
vetri dihajo.

V kotu križec  
leskov mi visi,  
ki napravil  
tiste sem ga dni,

ko sem videl,  
koliko velja  
svetu misel  
čistega srca . . .

Morda veter  
križ odnese moj;  
a spoznanje  
rastlo bo z menoj.

### IX.

O kolikrat postati  
pred svetim moram kipom,  
pred Tvojim kipom, Mati,  
kraj tiste mirne loke!  
Iz duše, iz globoke,  
kipi mi gorka prošnja;  
na sklenjene Ti roke  
kot golobica seda . . .

Dobrotnega pogleda  
nikar mi ne zabrani!  
Kaj brez pastirja čeda,  
kaj jaz bi bil brez Tvojih  
pogledov v dušnih bojih?!  
Zabredel bi med trnje . . .  
na večer let bi svojih  
ne znal domov — k Očetu . . .

## Božična idila.

Zaprť . . . zaprť! Tako doslej  
še ni zvenelo v duši tej,  
tako nemirno ko nocoj!  
Na nebu sije zvezd nebroj,  
na zemljo plava njih sijaj . . .  
Kako so pravili nekda:  
da vsaka svojemu žari,  
da mu nocoj pokoj rosi?!  
O, bolj ko kdaj verjamem jim:  
miru želim . . . v nebo strmim . . .  
— — — Ah, moja tam utrinja se . . .  
Kdo name še spominja se?

Jetnik ob oknu skloni glavo . . .  
Tam zunaj glasno in glasneje,  
kot da polnočnico bi pele,  
šumé na jeklah goste veje . . .

\* \* \*  
V zagorski koči — v kotu jasli  
oblite s svitom so rdečim;  
na jaslih mati osamela  
visi s pogledom hrepenečim:

O, jasli, ljube jasli ve,  
kako mi silite v srce:  
Saj on, saj on je zgradil vas  
za lanski mi božični čas!  
In letos ne bi kril vas prah,  
zelen bi vas odeval mah;  
pastirci ne bi klanjali,  
na ovce se naslanjali;  
vaš hlevcec bi ne bil potrť:  
da ni moj sin — zaprť . . . zaprť!

*Silvin Sardenko.*